

El "Chantage" Acció Catalana- Brunet-"La Publicitat"

"Les Circumstàncies" d'ahir ens ahudeixen, tot queixant-se pel fet d'haver-los dit des d'aquestes columnes que corejaven una campanya de difamació.

Nosaltres hem de dir a Acció Catalana i especialment a "La Publicitat" que amb el sensacional reportatge publicat el diumenge dia 15, cometeren un acte d'alta traïció a la causa de Catalunya. I a tots aquells que han fet cor a la campanya difamatòria, hem d'aplicar-los els mateixos conceptes.

Les coses estan prou clares, estimats amics de "Les Circumstàncies". El senyor Brunet publica un reportatge, en el qual per a millor sortir-se amb la seva baixa finalitat, diu en dos paràgrafs que Macià va negar-se a rebre el famós Mr. Bloch. D'aquesta manera, Brunet que aquesta vegada no ha tingut la gosadia d'enllotar la figura honorable del President de Catalunya, ha demostrat l'interès egoista de presentar-la immaculada, per així poguer llençar la seva fòbia contra les persones més adictes a l'il·lustre Macià; així deixava entreveure una discrepància entre el cap i els directius del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, que afavoria les seves maquinacions. I el Sr. Brunet sabia a bastament que faltava a la veritat, puix que Bloc no sollicità cap entrevista a Macià, i per tant, aquest no podia concedir-li ni negar-li. Tot, però, per acabar amb un paràgraf tirant anades enrera, en el qual feia constar que per sort de Catalunya i de la República, el famós Mr. Bloch no havia trobat els col·laboradors que cercava pel seu afer.

L'insídia, però, estava llençada i el que tractava únicament el periodista poc escrupulós era de cercar qui li fes cor. Aquests no esperen i veiem com tots els periòdics de dreta, es lliuraren a omplir galeres, en les quals, sota l'apariència de comentaris innocents i informatius hi traspuava l'odi aferrissat al partit que avui governa Catalunya, sabent, a priori, que amb això perjudicaven o relantien l'aprovació de l'Estatut.

Es senzillament dolorós que el

clam esporàdic d'un home que com Brunet no persegueix altra finalitat que el lluïment personal en vistes a cobrir una vacant que pogués produir-se, hagi trobat ressò en un sector de premsa que es diu republicana i catalanista i que en aquesta ocasió ha demostrat trobar-se al mateix nivell moral que l'autor de la difamació, amb notori per judici dels ideals que aquests diaris diuen defensar.

Pel que respecta al Partit Catalanista Republicà no comprenem la seva actitud davant d'aquest fet, per quant mentre posa en entredit la honorabilitat de Lluís Companys i demana sigui rellevat dels càrrecs representatius que ostenta, els seus directius, el ministre Nicolau d'Oliver i el diputat Martí Esteve, ratifiquen la confiança al cap del grup parlamentari català a les Constituents.

I nosaltres diem als caríssims amics de "Les Circumstàncies" que posats a retallar reportatges sensacionals, l'estisora no deu mostrar-se avara i, per tant, calia inserir també la nota donada a Madrid per la minoria parlamentària composta de tots els grups polítics de Catalunya, i així evita el que es puguin trampejar a l'opinió uns fets que amb aquella nota que daven desvirtuats.

Us agraim, dilectes amics, les frases elogioses que teniu la delicadesa d'adreçar-nos i ja que sou amables en donar consells, sense enfadar-nos, us direm que poc poden servir-nos. Guardeu-los, que algun dia és fàcil que els vostres directius de Barcelona els necessitin si continuen tenint al seu redós periodistes de trampolí que com Brunet obeeixen a un imperatiu migrat i egoista. Heu volgut insinuar un paral·lel entre l'afer darrerament ventillat al Congrés i el número sensacional d'aquesta setmana. No s'hi val, senyors de "Les Circumstàncies"; estudiant la qüestió hom nota la diferència existent entre una i altra cosa. Subjectivament i per imposició del vostre partit podreu apreciar-ho igual, no tractem de discutir-ho; però d'això a creure que nosaltres hi hem de donar una mateixa interpretació

Col·laboració de la nostra Joventut

Estem distrets tanmateix

Tot just érem infants quan veiem estendre's per damunt de la nostra terra els tentacles opressors de la Dictadura. Funestos records aquells, que l'ànima s'extremeix de pensar-hi.

Voltats sempre per una força coactiva, subjectes a una tirania semi-feudal, vivíem replegats en silenci i sotmesos al més vil esclavatge. Debades buscàvem una cosa que sentíem, que desconeixíem encara i que no tenia altre valor que el d'un somni o una llegenda inspirat per alguna lectura retrospectiva o pel murmuri constant d'uns homes que sinerontzant-lo al gest furtiu es feia aperecible a la llum de la nostra tendra intel·ligència com una redempció als ultratges que rebíem.

Vèiem passar els anys banalment; cap innovació venia a despertar-nos el nostre interès cívic; jo crec que fins les nostres vides estaven monopolitzades, persistint el ritme de vida confús que solament era beneficiat per a una classe que es movia, activament, sota la protecció de l'espasa bo i anant caragolant més i més els que vivien del treball.

Era una tàctica premeditada del Dictador, el no escatir mitjans de divertiment als que ens trobàvem al bell mig de l'adolescència, i nosaltres ens hi entregàvem inconscientment sense parar esment que el nostre esperit era traït i confós en la ignorància absoluta d'aquells problemes vidents, els quals devíem atendre'ls en un estudi per perseverar els anhels de justícia. Aquest fet va ésser un tort a la nostra intel·ligència i evidentment repercudeix en els moments pre-

després de llegir el vostre article és certament innocent.

I per acabar ens permetem dir-vos que cal una certa agudesa i visió per a fer córrer l'estisora; l'oportunitat és l'èxit més decisiu quan s'empra aquest mitjà. Nosaltres, novells en el periodisme, mantem vegades hem preferit que passés desaperebut un número del nostre quotidià abans que retallar coses emmatlevades que per ferir insidiosament al contrari poca glòria podien reportar-nos.

sents que no adaptem amb eficàcia la col·laboració que necessita el poble. En primer lloc hem de reconèixer que ens enganyariem si pretenguéssim haver estat nosaltres el factor decisiu que enderrocà la Monarquia.

En els últims temps de la Dictadura ens vam identificar amb el republicanisme, però no ens vam formalitzar amb un ideal estRICTE; érem una massa neutra que glatia per un règim de llibertat però no ens havíem preocupat de bastir el règim futur que per via de la legalitat ens portés una era d'harmonia social.

Si seguim observant la trajectòria actual de la joventut la veurem desviada; potser no s'ha fet ressò encara de la importància capital que per ella representa el règim de llibertat en franca evolució. La seva acció republicana és d'un lirisme romàntic i el seu patriotisme es reduceix a una manifestació personal ja sigui ostentant insígnies, cantant himnes i àdhuc llegint revistes satíriques dedicades al Borbó i a la clerecia. Amb això es creu completar la seva missió dins la República.

Illusos, podríem increpar-los amb aire despectiu si no frenéssim la nostra ironia. Els que mirem fit a fit la vida ens imposablem l'obligació d'atraure'ns aquestes gentades indiferents, encara que ens hàgim de confondre en la disbauxa. Els dirigents de Foment han contret ja aquests deures. Tenim un nucli de joventut considerable que segueix la seva dèria pels esplais bulliciosos, creant tot seguit dins l'entitat un programa festiu on hi troben l'ambient propici per la seva edat.

Per nosaltres no és aquest fi el que perseguim; dins la joventut de Foment hem de desenvolupar el pla estructurat i orientat sota el programa de cultura. Treballarem, doncs, per aquesta cultura i per fomentar l'ideal que ens ha d'agrupar més estretament, més saviament per què no hi valguin ni espases ni els atacs dels enemics per dissoldre'ns com ho feu en Primo i els seus satèl·lits.

ANTONI ESTEVE.